

Pohádka o bezelstné Andulce a třech přáních z kouzelného pytlíku

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero potoky (počítáno od Prahy) žilo na moravsko-slezském pomezí skromné děvče jménem Andulka (bohužel pro ni ne šafářova). Krásy moc nepobrala (zrcátko jí její předčasně zesnulá maminka ani nezanechala), a rozumu tak akorát, aby odchodila místní obecnou školu. Od malička se o sebe musela starat, a tak brala každou práci, kterou vesnice nabízela – od draní peří přes předení až po pasení koz. Jak mohla, snažila si přilepšit sběrem hub a lesních plodin či bylinek.

Jednou takhle vyrazila nahoru do hor sbírat mateřídoušku, když tu u cesty potkala neznámou stařenku, shrbenou pod obrovskou otepí větví. Andulka babičce pomohla s otepí až k její pastoušce nahoře, kde končil les a začínaly horské louky, a ještě jí sama od sebe došla dolů do studánky nabrat vědro vody, neboť si dobře všimla, že se stařenka už zadýchává. Babička ji za to pozvala do chaloupky na bylinkový čaj a u něho ji začala zpovídat, čípak je, co dělá a tak. Andulka jí vyprávěla, jak se světem protlouká, a babička viděla, že ač je to duše prostá, je poctivá a má dobré srdce. Když se loučily, dala Andulce malý voňavý pytlík s bylinkami, a k tomu jí řekla:

„Milá Andulko, tenhle pytlík má kouzelnou moc splnit Ti tři přání, když si k němu o svatojánské noci přivoníš. Svatojánská noc je už za tři dny, tak si dobře rozmysli, co si budeš přát.“

Andulka babičce poděkovala a sáček si schovala do záňadří. Cestou domů usilovně přemýšlela, co by si měla přát. Nakonec se rozhodla poradit se svoji kmotřičkou. Ta měla jasno:

„Andulko, jsi chudé děvče bez věna, takhle si Tě nikdo za ženu nevezme! Musíš si přát něco cenného, ať se alespoň vdáš!“

Když nastala noc o sv. Jánů, Andulka vytáhla sáček, nasála omamnou vůni horského kvítí, a přála si: „Ať jsem bohatá!“

Když se ráno probudila, nestačila se divit. Její skromná chaloupka se proměnila v honostný, čerstvě omítnutý statek, místo pištících myší ve stodole řehťali statní oři, a její truhlice byla plná zlaťáků! Tato novina se brzy rozkřikla, a nápadníci si záhy začali podávat dveře. Andulka si brzy vybrala statného junáka s uhrančivýma očima jako uhel, a konala se veselá svatba.

Ovšem samotné peníze vždycky štěstí nepřináší, a nepřinesly ho ani Andulce. Ze švarného junáka se vyklubal líný povaleč, a kdyby Andulka nekmitala kolem domu jako čamrda, statek by jim brzy spadl na hlavu. Zlaťáky se záhy rozkutálely, a jednoho rána Andulka zjistila, že její švarný junák se v noci vypařil neznámo kam, a stavení bylo stejně prázdné jako dřív. Naštěstí se zase

blížila svatojánská noc, a tak si zamáčkla slzy a začala raději přemýšlet, co by si měla přát napodruhé. Díky školní docházce se naučila číst, a v pohádkových knihách vždy stálo, že hezká děvčata to mají v životě snazší – Popelka, Růženka, Sněhurka, a vůbec všechny princezny byly vždy vymalovány velmi krásné. Večer o svatém Jánů si teď vytáhla pytlík, zhluboka nasála omamnou vůni, která se po roce vůbec nezeslabilá, a pronesla: „Já bych chtěla být nejkrásnější v celém širém světě!“

Kouzelný pytlík s tímto přáním neměl nejmenší těžkosti, a tak když se druhého dne probudila a myla si v umyvadle obličej (zrcadlo si za ten rok pořád neměla čas pořídit), byla velmi překvapená tím, kdo se to na ní z hladiny dívá. Zpráva o její kráse se roznesla ještě rychleji a dále než ta o jejím zázračném bohatství, a nápadníci se začali sjíždět jak vosy na med. Ale napodruhé už byla Andulka opatrnější, a čekala, dokud nepřijel samotný princ na bílém koni.

Konala se slavná svatba a na nějakou dobu se zdálo, že tentokrát to Andulce vyšlo. Bohužel, princ považoval Andulku spíše za svou ozdobu a předmět závidosti ostatních, a místo jí se nadále věnoval svým oblíbeným kratochvílím – pití, kartám, a lovu. Andulka sice na zámku nestrádala hladem, ale bylo jí smutno, a jak nebyl princ pořád ani doma, neměla ani žádné děti, které by rozjasnily její dny. Jak tak stárá, její krása uvadala s ní, a tak když se princ (králem se vzhledem ke svému rozmařilému způsobu života nestal) jednou ve sklípku napil přes míru a ráno se už neprobudil, zůstala Andulka opět sama jako kůl v plotě.

Naštěstí ještě nebyla tak zapomnětlivá, aby si nevzpomněla na svůj kouzelný pytlík a poslední zbývající přání. Ve svém osamění měla dost času číst, a tak už věděla, že krása a peníze jsou statky pomíjivé, a že by si tedy asi měla přát něco tvalejšího. Ze všeho nejvíc se jí ale stýskalo po rodné vesnici, a tak se rozhodla napřed vypravit tam, aby se poradila.

Po příjezdu zjistila, že její kmotřička je už dávno na pravdě Boží, a tak šla Andulka nahoru na louku, aby jí natrhala alespoň kytičku na hrob. Po cestě jí napadlo, že by se mohla ještě poradit s tou kouzelnou stařenkou, co jí dala ten pytlík. Chaloupku však našla prázdnou a opředenu pavučinami, jako by v ní sto let nikdo ani nebydlel.

Pomalou se snášela svatojánská noc, a pytlík, co měla Andulka na krku, opět začínal vydávat omamnou vůni. Andulka si toho ani pořádně nevšímala, jen si mumlala pro sebe: „Ó kéž mám tu moudrost vybrat si do třetice to pravé přání, které mi v životě přinese štěstí!“ Nakonec jí nic nenapadlo, a Andulka se na mezi pod hvězdami stočila do klubíčka a usnula, jak jen dámy v letech unavené nezvyklou námahou usnout dokážou. Pytlík však naštěstí slyšel dobře...

Když se ráno, poněkud prokřehlá, vzbudila, měla Andulka jasno. Co vlastně v životě sama dokázala, co vlastně umí? Okouzlit muže, kterému jde jen o peníze, nebo o její krásnou tvář? Vždyť jí vždycky bylo nejlépe tady nahoře v lukách, a nejlépe jí rozuměly květiny! Andulka tedy našla za chaloupkou březové koště, rázně vymetla z prázdné chaloupky nad lesem pavučiny a začala se věnovat živnosti babky kořenářky. Po čase se věhlas jejích bylinek roznesl po celém kraji, a přicházeli k ní mladí i staří s prosbou o bylinky na své neduhy. Časem se naučila míchat i lektvary lásky a jiné čarovné směsi, to je však už jiná historie...

Životní moudrost nakonec Andulce přinesla klid a štěstí, a našla to, co stále hledala v pomoci druhým. A jestli neumřela, sbírá tam na horách bylinky dodnes.

A zazvonil zvonec, a pohádky je ... KONEC!

© David Sedmera, 2015